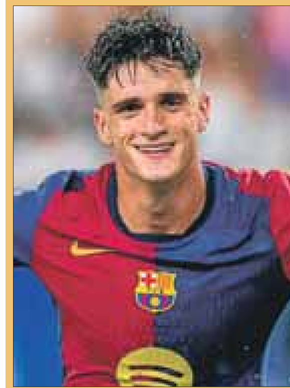

BÀSQUET ACB

Nnaji, la culminació

El Bàsquet Girona apuntala la plantilla amb el nigerià, que arriba a Fontajau com a cedit pel Barça i s'ha de convertir en el referent del joc interior de Fotis Katsikaris

BARÇA

Pau Víctor acapara els focus

El doblet contra el Madrid impulsa l'exjugador del Girona

0,5 EUROS

L'ESPORTIU

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

SUCCESSOR D' EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA

DILLUNS, 5 D'AGOST DEL 2024 • www.lesportiudecatalunya.cat • @lesportiucat • ANY 23. NÚM. 8167

Entrevista a GERARD LÓPEZ
Excapità del Girona

“HAURAN DE PASSAR ELS ANYS PER SER CONSCIENTS DEL QUE HA FET EL GIRONA

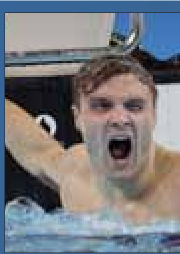
FCF

PARÍS 2024

Noah Lyles, el rei dels 100m

El velocista nord-americà guanya (9.79) per només 5 mil·lèsimes al jamaicà Thompson

Bobby Finke, títol i rècord del món

Novak Djokovic venç Carlos Alcaraz i afegeix l'or a un palmarès únic

L'hoquei sobre herba masculí supera Bèlgica i accedeix a semifinals

Gerard López EXCAPITÀ DEL GIRONA (2009-2011) I SELECCIONADOR CATALÀ DES DEL 2013

"Encara no cal pun

PORTAVEU • "Em vaig implicar en els problemes del Girona. Hi havia jugadors que no podien pagar-se el lloguer" **BINOMI** • "La clau és l'entesa entre la direcció esportiva i Míchel"

Albert Isern
GIRONA

Gerard López i Segú (Granollers, 12/03/1979) va ser el primer fitxatge de gran impacte mediàtic de l'època moderna del Girona. Després d'haver passat per grans entitats i de disputar una final de la Champions League, a Montilivi s'hi va trobar una realitat ben diferent. No obstant això, es va adaptar a un context desconegut per a ell amb la humilitat de voler ajudar un club modest amb problemes econòmics que tot just començava el seu trajecte a l'LFP. El seleccionador català repassa la seva etapa com a capità blanc-i-vermell i valora el present d'un club que coneix bé.

A Montilivi hi va estar dos anys i mig, en els inicis del Girona en el futbol professional. Què destaca d'aquella etapa?
En tinc un record positiu. Hi vaig arribar amb il·lusió, tot i venir d'uns mesos complicats i d'estar sense equip. El club, que era conscient que la meva millor època futbolística ja havia passat i que no estava en la meva plenitud física, em va donar l'oportunitat de tornar-me a enganxar al món del futbol.

Com va viure aquells mesos a l'atur?
Vaig estar entrenant-me amb el Granollers per mantenir-me en forma, amb l'esperança que a l'hivern sortís alguna proposta. M'entrenava tres dies per setmana a les vuit del vespre. Vaig viure l'altra cara del futbol i va ser tota una dosi d'humilitat per a mi. Em va servir per valorar que havia arribat a dalt de tot, però que també em podia adaptar a un nou context.

Com va ser la primera presa de contacte amb el club?
Tot va ser molt fàcil. Primer, em va trucar Miki Albert, aleshores el secretari tècnic del Girona, i després ens vam reunir amb Javi Salamero, el director esportiu. Pràcticament no hi va haver negociació. Van confiar en mi i només em van demanar que havia d'entendre la situació econòmica de l'entitat. Els vaig dir que em fessin el contracte que creguessin convenient. Jo estava agraït de l'oportunitat que em donava el club de tornar-me a sentir futbolista després d'uns mesos complicats.

Va ser el primer fitxatge de gran impacte mediàtic en l'etapa moderna del Girona. Vostè també ho va percebre així?
Sí, perquè el club venia de competir en categories inferiors al futbol professional. I jo, de fer el camí invers. És veritat que vaig ser el primer a fer el pas, però quan l'equip es va consolidar a segona divisió hi van arribar altres jugadors de renom.

Al principi, es va perdre molts partits per lesió, però el seu rendiment en el tram final del curs 2008/09 va ser clau per salvar l'equip.
Gairebé tot just arribar, em vaig trencar el lligament lateral intern del genoll en un xoc en un entrenament amb Alberto Manga que em va deixar tres mesos lesionat. Quan em vaig recuperar, estàvem en una situació complicada, però vaig marcar quatre gols en tres jornades i va coincidir amb un gran final de curs en què ens vam salvar. Això va fer que el Girona m'oferís un contracte de tres anys. Jo no volia negociar, sinó adaptar-me a les necessitats i assumir un rol de veterà. Només volia jugar a futbol i allargar la carrera amb bones sensacions. No tenia cap pretensió econòmica. Sabia que era un club humil i en creixement.

A l'equip hi havia futbolistes que havien jugat a tercera divisió amb el Girona, com Chechu Flores, Matamala i Jose Martínez, entre d'altres. El va sorprendre ser nomenat capità?
Suposo que el fet d'haver tingut experiència en grans equips va fer que els companys confiessin en mi. Em vaig implicar molt en els problemes del club. Hi va haver jugadors que ho van passar malament perquè no vam cobrar durant molts mesos, però jo també entenia el president Josep Gusó. Em va tocar fer d'enllaç entre l'equip i la junta directiva i mirava d'ajudar els joves.

Gerard López, a la Nova Creu Alta durant l'amistós Catalunya-Panamà
FCF

Com a capità, va haver de fer de portaveu de la plantilla per tractar els problemes per cobrar, un tema delicat. Com eren aquestes converses?
A mi, el president m'explicava la situació econòmica detalladament. Fins i tot em vaig reunir amb representants de la Diputació. Jo ho entenia, però quan arribava als vestidors no era fàcil, perquè les explicacions no solucionaven res als meus companys. Hi havia joves que amb prou feines podien pagar-se el lloguer del pis. Si hi sumaves les mensualitats pendents, parlem d'una xifra important de diners. Jo demanava calma, però tenia la pressió de veure que hi havia gent passant-ho malament.

Com va viure el famós penal de Kiko Ratón contra el Múrcia des de la banqueta?
Hi havia uns quants equips implicats en la lluita per la permanència i ho teníem prou bé. En la segona part, ens van confirmar que s'estaven donant tots els resultats que ens perjudicaven. Per sort, l'àrbitre va assenyalar el penal i Ratón va tenir la personalitat d'assumir la pressió. Vam patir molt i, en acabar el partit, vam posar-nos unes samarretes en què es llegia "directiva, dimissió". La situació era insostenible i, amb la feina feta a la gespa, ens vam voler reivindicar.

Només va jugar quatre estones en el seu últim curs. Fa uns anys, va dir que amb Raül Agné va trobar a faltar comunicació, que el va deixar de costat i que, si ell renovava, vostè havia de sortir perquè un altre any així era inviable. Com va anar ben bé, tot plegat?
Tot just la setmana de la primera jornada de lliga [2010/11], vaig anar a dinar amb Agné. Jo pensava que seria la típica xerrada entre l'entrenador i el capità, però em vaig endur una decepció enorme. Em va dir que no jugaria. S'estava a punt

...xar la bombolla"

Estic agraït al Girona perquè va confiar en mi i em va donar l'oportunitat de reenganxar-me al món del futbol

d'acabar el mercat. On havia de marxar, jo? Això s'ha de dir abans. Va ser clar i directe, però li va faltar tacte. En tinc molt mal record i prefereixo no tornar a coincidir amb ell perquè no va ser just amb mi. Ningú em pot retreure res del meu comportament com a professional, sempre vaig donar exemple en els entrenaments i el meu compromís va ser màxim.

No és casualitat que aquell fos el seu darrer curs en actiu.
Vaig acabar molt cremat. Allò em va fer perdre les ganes de continuar jugant. Fins i tot els companys no ho entenien, pensaven que hi havia algun problema personal. Em va afectar psicològicament, però tampoc vam discutir. Només vaig assumir el que ell va decidir. Amb la continuïtat d'Agné a la banqueta, el millor era rescindir l'any que em quedava. Acabar aquell curs va ser un alliberament per a mi.

Vostè va jugar una final de la Champions League amb el València. Sap que és l'únic jugador amb passat o present al Girona que ho ha fet? Muniesa (Barça), Romeu (Chelsea), Gazzaniga (Tottenham) i Eric Garcia (Manchester City) han format part d'una, però sense minuts.
Desconeixia aquesta dada! És maca i em fa il·lusió. El Girona de la meva època tenia moltes dificultats. L'evolució del club ha estat gran. S'han fet les coses bé i el vincle amb el City Football Group ha donat un impuls. La direcció esportiva també ha fet molt bona feina. Tinc la sensació que la ciutat, l'Ajuntament i la Diputació han remat a favor del club. Sento orgull com a excapità i seguidor. És un exemple per a altres entitats.

El que s'ha fet és una bogeria i un cas únic en el futbol estatal. Hauran de passar els anys per ser-ne del tot conscients

Després d'haver viscut una etapa més modesta, com valora el present?
Aleshores, això era impensable. Aquell era un moment de supervivència, però la feina ben feta sempre acaba donant resultats. La clau és la comunicació fluida que hi ha entre la direcció esportiva i Míchel, que ha dotat l'equip d'una personalitat pròpia. El que s'ha fet és una bogeria i un cas únic en el futbol estatal. Hauran de passar els anys per ser-ne del tot conscients. Ara som en una bombolla i encara no cal punxar-la.

Abel Ruiz és un nano sensible amb un talent especial. Encaixa en l'estil de Míchel i em sembla una bona aposta

En la seva època, Montilivi costava d'omplir-se. Ara, la gent literalment no hi cap.
Tot i que abans hi havia menys gent a l'estadi, l'afició era fidel. Ara, les noves generacions ja neixen sent del Girona i la comunió amb l'equip és total. Espero que, quan les coses no vagin bé, els aficionats mantinguin la fidelitat. La situació de fa uns anys era ben complexa i hem de valorar el present.

Fins fa no gaire, era una novetat veure futbolistes blanc-i-vermells amb Catalunya. Ara cada vegada n'hi ha més.
M'encanta jugar a Montilivi, és on més suport rep la selecció. Abans, la majoria eren del Barça i l'Espanyol. Sempre he intentat convocar jugadors gironins. Pere Pons i Granell van obrir el camí. Amb el nivell actual, és imprescindible comptar amb tots els catalans del Girona. En l'amistós del 29 de maig a Sabadell contra el Panamà, vaig fer debutar Jastin. Finalment, a Aleix Garcia li va trucar la selecció espanyola, però va passar el dia amb nosaltres. El Girona és l'únic club en què tinc contacte directe amb la gent que hi treballa per demanar de convocar jugadors.

Va fer debutar Abel Ruiz a segona B amb el Barça Atlètic quan tenia 17 anys. Què em pot explicar d'ell?
És un nano humil, tímid i molt sensible. És algú especial. Al vestidor, se sent còmode en segon pla, però després, a la gespa, demostra tot el seu talent. Ha fet bons anys a Portugal i encaixa molt bé amb l'estil de joc associatiu del Girona. És capaç de baixar a rebre i jugar de cara, a més de tenir bona definició. Em sembla una molt bona aposta.

També coneix bé Arnau Martínez, que ha viscut un curs complicat, però que està fent bona pretemporada. Confia que pot recuperar la millor versió?
El Girona la necessita. Té bona sortida de pilota i és un jugador ordenat i amb bon recorregut. M'ha estranyat que no s'hagi reivindicat amb un millor rendiment. Em va saber greu que no volgués venir amb la selecció en l'amistós a Sabadell. Ell i en Valery em van dir que venien d'un curs en què no havien estat importants i preferien desconnectar. Romeu també venia d'una temporada complicada i va demostrar predisposició màxima. Crec que els hauria anat bé a tots dos. Esperem que la pròxima vegada em diguin que sí perquè els vaig trobar a faltar. ■

NOU TOYOTA YARIS HYBRID

DISSENYAT PER A LA CIUTAT.
PREPARAT PER A TOT I MÉS

TOYOTA JAPAND 21
www.japand21.toyota.es
C. Antoni Barnés i Gultresa 8, 17005 GIRONA
Telf: 972 476 406
Avda. Europa 50, 17300 BLANES
Telf: 972 358 302
FINS A 15 ANYS DE GARANTIA* TOYOTA RELAX
Emissions CO_2 (g/km): 85 – 116. (WLTP). Consum mitjà (l/100 km): 3,8 – 5,1 (WLTP). * Consulteu condicions a www.toyota.es

L'exjugador del Girona, protagonista ■ FCB

Barça. El doblet al Madrid el confirma com a revelació de la gira

Pau Víctor demana pas a còpia de gols

Adrià Tella
BARCELONA

Pau Víctor és el nom propi de la pretemporada del Barça. Fa dues setmanes el futbolista estava fent la pretemporada amb el Girona, ara és el jugador de moda en clau blaugrana després dels seus dos primers partits amb el primer equip. Ha marcat tres gols en poc més de dues hores sobre la gespa i està deixant unes sensacions que l'acosten a poder quedar-se a formar part de la plantilla blaugrana per aquesta campanya. "La manera com volem que jugui l'equip l'afavoreix", va destacar Flick després del partit davant el Madrid. "Puc jugar en les tres posicions d'atac, m'hi sento còmode", va deixar clar Pau Víctor després del clàssic destacant la seva versatilitat. ■

1	R. Madrid
2	Barça

REAL MADRID: Courtois, Lucas, Militao (Joan Martínez, 57'), Rüdiger (Jacobo Ramón, 67'), Fran García (Obrador, 67'), Mario Martín, Modric, Ceballos (Lorenzo Aguado, 76'), Arda Güler, Brahim (Vinícius, 57') i Endrick (Nico Paz, 67').

BARÇA: Ter Stegen (Iñaki Peña, 64'), Àlex Valle (Héctor Fort, 64'), Christensen (Sergi Domínguez, 46'), Iñigo (MIka Faye, 64'), Balde (Gerard Martín, 46'), Bernal (Gündogan, 76'), Casadó (Noah Darvich, 76'), Unai Hernández (Quim Junyent, 46'), Pablo Torre (Guille Fernández, 64'), Pau Víctor (Raphinha, 64') i Lewandowski (Vitor Roque, 76').

GOLS: 0-1 (41') Pau Víctor. 0-2 (54') Pau Víctor. 1-2 (82') Nico Paz.

ÀRBITRE: Armando Villareal. **T.G.:** Bernal (67'), Mario Martín (76'), Jacobo (90') i Héctor Fort (91').

Bàsquet. ACB. El pivot nigerià arriba a Fontajau cedit pel Barça, amb qui té contracte fins al 2027, i tanca la plantilla de Fotis Katsikaris per a la tercera temporada de l'equip en la categoria

James Nnaji, punt d'inflexió

Borja Sánchez
GIRONA

James Nnaji (2,12 m, 2004) jugarà el proper curs en el Girona cedit pel Barça, amb qui té contracte per a la temporada que ve i dues més. El nigerià arriba a Fontajau havent disputat 130 partits oficials en el primer equip blaugrana, en la plantilla del qual va perdre protagonisme el darrer exercici amb Roger Grimau a la banqueta, per culpa d'uns problemes lumbars que el van fer passar per la sala d'operacions al juny i del qual ha de girar full a l'octubre. El pivot s'ha de convertir en el referent del joc interior de l'equip de Fotis Katsikaris, que disposa d'una dotzena de jugadors. Plantilla tancada, doncs, amb un element que arriba al club de Marc Gasol, seduït pel president i disposat a fer un pas endavant en la seva trajectòria amb un mestre com Darryl Middleton a més del qui fou MVP de l'ACB a la ciutat gironina després d'haver sortit del Palau per la porta del darrere i abans d'emprendre la seva aventura de 13 anys en l'NBA, de la qual va tornar amb un anell de campió.

Nnaji va irrompre amb molta força en el seu debut en el primer equip del Barça, que el va fitxar el 2019 procedent d'Hongria, on va estar dos anys en l'Acadèmia Rátgéber. El nigerià va estrenar-se en l'Eurolliga la tardor del 2021 i, a l'hivern, va superar el rècord de valoració de Juan Carlos Navarro en el Barça sent júnior (15). Aquell 9 de gener contra el Baxi Manresa va fer 10 punts i 5 taps –rècord d'un sub 18 en l'ACB– en 20 minuts per acabar amb 19 de valoració.

"És perfecte per a nosaltres. Tan bon punt ens vam adonar que podíem tenir alguna opció de fitxar-lo, vam anar a buscarlo sense dubtar-ho", va exposar Fernando San Emeterio, que sobre la cinquena cara nova de la primera plantilla que dissenya va destacar: "Ens aportarà molt en defensa, ens donarà rebots i també ens aportarà molt físic en atac. A més, és un jugador jove, i això és precisament el que volem: que els jugadors joves millorin amb nosaltres i, al mateix temps, que la seva millora ens ajudi a millorar com a equip." "Crec que és una oportunitat molt bona tant per a nosaltres com per a ell. Ell ho sap veure així, per això ens ha triat. Estem molt contents de comptar amb un jugador de la talla de James Nnaji i de millorar junts", va posar en relleu el director esportiu del Girona.

"Estic content de jugar a Girona perquè crec que ara mateix és el que em fa falta per acabar d'agafar experiència i sobretot poder jugar en moments importants. D'aquesta manera podré millorar i créixer com a jugador", va indicar el darrer fitxatge del Girona, que en un primer moment es plantejava fer el salt a l'NBA aquest estiu i que amb l'argentí Juan Fernández, també una cara nova a prop del cèrcol i també un jugador jove i que ocupa plaça de formació, es pot complementar a la perfecció, també amb Pons i fins i tot Susinskas. "M'agrada estar present en defensa sobretot intimidant a prop de cistella i ajudant els companys en els canvis defensius", va assegurar.

James Nnaji, el curs passat al Palau ■ ACB PHOTO / S. GORDON

La fitxa

James Ugochukwu Nnaji

Pivot	2,12 m
	Makurdi (Nigèria)
14/8/2004	19 anys

Trajectòria

2017/19	Rátgéber Academy Pécs (Hongria)
2019-22	Júnior i Barça B (LEB Plata i EBA)
2022-24	Barça (ACB)
2024/25	Bàsquet Girona (ACB

ACB 2023/24

Punts	2,3
Tirs de 2	24/37 (64,9%)
Triples	0/0 (0%)
Tirs lliures	11/17 (64,7%)
Rebots	2,2
Assistències	0,4
Minuts	9
Valoració	3,2
Partits	26

Eurolliga 2023/24

Punts	2,6
Tirs de 2	18/25 (72%)
Triples	0/0 (0%)
Tirs lliures	13/31 (41,9%)
Rebots	1,5
Assistències	0,2
Minuts	6
Valoració	3,2
Partits	19

Palmarès

2020/21	Campió estatal júnior (MVP)
2022/23	Campió ACB

Draft NBA

2023	Detroit Pistons 31 (2a volta)

La plantilla

Bases

Ike Iroegbu	1,88 m, 1995
Juani Marcos (Barça)	1,90 m, 2000
Guillem Ferrando (València)	* 1,84 m, 2002

Escortes

Aljami Durham (Hamburg)	** 1,93 m, 1999
Nike Sibande (Merkezefendi)	** 1,93 m, 1999

Alers

Maxi Fjellerup	1,98 m, 1997
Mindaugas Susinskas	2,04 m, 1995
Sergi Martínez (Barça)	* 2,02 m, 1999

Aler pivot

Yves Pons	2,00 m, 1999

Pivots

James Nnaji	* 2,12 m, 2004
Juan Fernández (Río Breogán)	* 2,10 m 2002
Jaume Sorolla	* 2,11 m, 1997

Entrenador Fotis Katsikaris

* Jugador de formació
** Extracomunitari

MotoGP. L'italià també guanya la cursa llarga després de ser el primer a l'esprint a Silverstone. Viñales acaba 13è i Arenas 8è en Moto2

Dos de dos de Bastianini

Albert Camps
BARCELONA

Enea Bastianini va aconseguir la seva primera victòria de la temporada en una cursa de gran premi i va completar un GP de la Gran Bretanya perfecte, ja que dissabte va guanyar la cursa a l'esprint. Aquesta és la sisena victòria de l'italià en MotoGP. Jorge Martín va ocupar el primer lloc gran part de la cursa, però a dues voltes del final va fer una petita errada en un revolt i va baixar al segon lloc. Malgrat això, el madrileny recupera el lideratge.

Marc Márquez va fer una cursa sòlida, tot i que allunyat dels primers llocs, i va acabar quart. Aleix Espargaró va anar perdent posicions i va ser sisè, just davant d'Àlex Márquez. Maverick Viñales va acabar tretzè.

En Moto2, Jeremy Alcoba va fer una bona remuntada i de la dissetena posició de la graella va passar a la setena a la meta. El tortosí va superar a dues voltes del final Albert Arenas, que va arribar a ocupar el tercer lloc i al final va ser vuitè. Xavier Artigas va ser el 23è. La victòria va ser per al pilot local Jake Dixon. Joel Esteban va fer una bona cursa en Moto3 i del 22è lloc de la graella va passar al 13è a la meta. La victòria va ser per a Iván Ortolá, la segona de la temporada. ■

Classificacions

GP DE LA GRAN BRETANYA

MotoGP.

1r. Enea Bastianini (Ducati)	39:51.879
2n. Jorge Martín (Ducati)	a 1.931
4t. **Marc Márquez** (Ducati)	a 6.906
6è. **Aleix Espargaró** (Aprilia)	a 9.514
7è. **Àlex Márquez** (Ducati)	a 9.741
13è. **Maverick Viñales** (Aprilia)	a 26.751

General

1r. Jorge Martín (Ducati)	241 pts
2n. Francesco Bagnaia (Ducati)	238 pts
4t. **Marc Márquez** (Ducati)	179 pts
5è. **Maverick Viñales** (Aprilia)	130 pts
9è. **Aleix Espargaró** (Aprilia)	99 pts
10è. **Àlex Márquez** (Ducati)	92 pts

Moto2.

1r. Jake Dixon (Kalex)	35:25.147
2n. Aron Canet (Kalex)	a 0.177
7è. **Jeremy Alcoba** (Kalex)	a 10.505
8è. **Albert Arenas** (Kalex)	a 11.689
23è. **Xavier Artigas** (Forward)	a 1:11.504

General

1r. Sergio García (Boscoscuro)	160 pts
2n. Ai Ogura (Boscoscuro)	142 pts
10è. **Jeremy Alcoba** (Kalex)	57 pts
12è. **Albert Arenas** (Kalex)	56 pts

La glòria, per a Lyles

ATLETISME • El velocista nord-americà s'emporta el títol olímpic de 100 m (9.79) amb un frec a frec final brutal amb el jamaicà Thompson, resolt amb la foto d'arribada **HISTÒRIC** • Els vuit finalistes corren, per primer cop, per sota dels 10 segons

Xavier Agustí
BARCELONA / PARÍS

L'ombra d'Usain Bolt encara és molt allargada, però el nord-americà Noah Lyles, un altre *xouman* sobre el tartan, s'ha convertit en el velocista més consistent dels últims temps i va acumulant mèrits per ser considerat el seu millor successor. Triple campió mundial a Budapest (100, 200 i 4x100 m), l'extravertit atleta de Gainsville va conquerir a l'Stade de France de París la seva primera corona olímpica de 100 m amb un frec a frec espectacular amb el jamaicà Kishane Thompson. El caribeny va fer valer la seva explosiva sortida, però Lyles va progressar com mai per vèncer amb la seva millor marca de sempre (9.79) i superar el seu rival per mil·lèsimes de segon. Amb el mateix registre, la foto d'arribada (0.784 i 0.789) va determinar el triomf del consagrat atleta dels Estats Units davant del prodigi de Jamaica, que ja es veia vencedor. La final va tenir un nivell mitjà molt elevat i per primer cop els vuit atletes van baixar de la barrera dels 10 segons amb vent legal.

El nord-americà Fred Kerley (9.81) va completar el podi amb una sola centèsima de diferència respecte del sud-africà Akani Simbine (9.82), que va establir un nou rècord del seu país. L'italià Lamont Marcell Jacobs, el defensor de la corona de Tòquio, va ocupar el cinquè lloc (9.85), davant del botswanès Letsile Tebogo (9.86), sisè també amb rècord nacional, del nord-americà Kenneth Bednarek (9.88) i del jamaicà Oblique Seville (9.91). El nou campió olímpic va tornar a exhibir la seva capacitat competitiva per oferir la seva millor versió en el moment oportú. Com a Budapest, Lyles té el propòsit de pugnar també per l'or en 200 m i el relleu de 4x100 m i, si li deixen, també en el 4x400 m. ■

Lyles, a l'esquerra, mira cap a Thompson, que es veu vencedor, a la línia d'arribada dels 100 metres més igualats ■ EFE

Mahuchikh i Katzberg compleixen els pronòstics

La ucraïnesa Yaroslava Mahuchikh, que fa un mes va establir un nou rècord del món a l'estadi Charléty de la mateixa capital francesa (2,10 m), va confirmar els pronòstics i va assolir el títol d'alçada, tot i que no va passar de 2,00 m. Amb la victòria assegurada i després de dos nuls en 2,02 m, va intentar els 2,04 m, però també va tombar el llistó. L'australiana Nicola Olyslagers, que converteix cada intent en una festa col·lectiva abans d'apuntar les sensacions a la seva llibreta, va ocupar la segona plaça, amb els 2,00 m aconseguits en el tercer intent. La tercera plaça compartida va ser per a l'australiana Eleanor Patterson i la ucraïnesa Iryna Gerashchenko, amb 1,95 m. En el concurs de martell, el canadenc Ethan Katzberg va dinamitar la final des del primer intent i va marcar territori amb un llançament de 84,12 m. El campió mundial a Budapest, que ha afegit el títol olímpic al seu palmarès, no va trobar oposició perquè cap més llançador va poder enviar el martell més enllà dels 80 metres.

Les finals

HOMES. 100 m

1r N. Lyles (EUA)	9.79
2n K. Thompson (Jamaica)	9.79
3r F. Kerley (EUA)	9.81
4t A. Simbine (Sud-àfrica)	9.82

Martell

1r E. Katzberg (Canadà)	84,12
2n B. Halász (Hongria)	79,97
3r M. Kokhan (Ucraïna)	79,39

DONES. Alçada

1a Y. Mahuchikh (Ucraïna)	2,00
2a N. Olyslagers (Austràlia)	2,00
3a I. Gerashchenko (Ucraïna)	1,95
3a E. Patterson (Austràlia)	1,95

Montesinos, escollida en el relleu mixt

La terrassenca Cristina Montesinos, desena en els 20 km marxa, formarà un dels dos relleus mixtos de la selecció espanyola, al costat del murcià Miguel Ángel López, segons va confirmar ahir la federació. La prova, que s'estrena en el programa olímpic, es disputarà demà al matí (7.30 h) i l'altra parella estatal la conformaran els medallistes María Pérez i Álvaro Martín. El gavanenc Paul McGrath, dissetè en els 20 km de divendres, i la mataronina Raquel González, que també ha viatjat a París i aspirava a competir en la seva tercera cita olímpica, finalment no han estat entre els escollits.

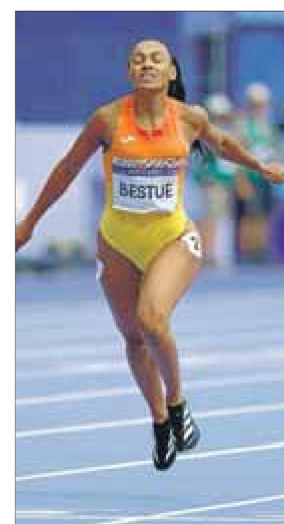
La velocista santcugatenca, quarta en la quarta sèrie de 200 m (23.17), tindrà aquest migdia (12.50 h) una segona oportunitat per accedir a les semifinals olímpiques a l'Stade de France

Bestué, a la repesca

X. Agustí
BARCELONA / PARÍS

La santcugatenca Jaël-Sakura Bestué, amb el quart lloc en la quarta eliminatòria de 200 m (23.17), no es va poder guanyar l'accés directe a les semifinals dels Jocs de París –passaven les tres primeres– i haurà de passar per les sèries de repesca d'avui (12.50 h). En aquesta segona oportunitat només passaran a les semifinals les vencedores de cadascuna de les quatre sèries i els dos millors temps del sumari. La missió sembla a l'abast de la recordista catalana (22.54), que tindrà la suïssa Léonie Pointet (22.72) com a principal rival.

Bestué, doble semifinalista en el mundial de Budapest (100 i 200 m), va ser la més ràpida a reaccionar al tret de sortida (0.150) i va fer un bon revolt. Per moments es va col·locar al nivell de la canadenca Audrey Leduc (tercera, amb 22.88), però la recta final se li va fer llarga. "La meva intenció era fer millor temps i poder accedir directament a les semifinals, però no sempre es donen les condicions. Hauré d'intentar-ho a través de la repesca", va resumir. El triomf en aquesta sèrie va ser per a la nord-americana McKenzie Long (22.55). Les altres guanyadores van ser Julien Alfred (22.41), la flamant campiona en els 100 m; les nord-americanes Gabrielle Thomas (22.20) i Brittany Brown (22.38), la britànica Daryll Neita (22.39) i la nigeriana Favour Ofili (22.24). Les eliminatòries van tenir dues baixes il·lustres: la jamaicana Shericka Jackson, campiona mundial a Budapest, i la ivoriana Marie-Josée Ta Lou, lesionada en la final dels 100 m. ■

Jaël-Sakura Bestué, a la línia d'arribada ■ EFE

Natació. Bobby Finke revalida el títol olímpic del 1.500 m lliure i supera el rècord mundial amb una gran marca de 14:30.67

El monarca del fons

Albert Camps
BARCELONA / PARÍS

Bobby Finke després de la seva victòria en els 1.500 m lliure ■ EFE / LAVANDEIRA JR.

Bobby Finke va fer tota una demostració de com es neda la prova més llarga de la piscina i va revalidar el títol olímpic de 1.500 m lliure amb un nou rècord mundial. El nord-americà, campió olímpic de la distància a Tòquio, va ocupar el primer lloc del primer al darrer metre, i en el pas pels primers 50 m ja portava un ritme per sota del rècord mundial. Bobby Finke va guanyar amb un temps de 14:30.67 i va esborrar de la taula de rècords els 14:31.02 del xinès Sun Yang, vigent des dels Jocs de Londres 2012.

Gregorio Paltrinieri, campió olímpic de la distància el 2016, va ser l'únic que va aguantar el ritme del nord-americà i durant la primera part de la prova també va estar en ritme del rècord mundial i a menys d'un segon de Bobby Finke. En els darrers 500 m l'italià va cedir i es va emportar la medalla de plata amb 14:34.55. La tercera posició va ser per a l'irlandès Daniel Wiffen, el campió dels 800 m lliure, amb 14:39.63.

Sarah Sjoestroem es va convertir en la reina de la velocitat dels Jocs en guanyar els 50 m lliure i fer el doblet, ja que també va ser la campiona dels 100 m lliure. La sueca, de 30 anys, es va imposar amb 23.71, una marca inferior a la de la semifinal en què va fer el rècord olímpic amb 23.66 i es va quedar a 5 centèsimes del seu propi rècord del món (23.61). Aquest registre va ser suficient per emportar-se la medalla d'or, davant de l'australiana Meg Harris, que va acabar segona amb 23.97, i de la xinesa Zhang Yufei, tercera amb 24.20.

Un relleu de rècord

El relleu 4x100 m estils femenins va tancat la natació olímpica amb un rècord mundial dels Estats Units, que es van imposar de manera clara i dominant des de l'inici amb 3:49.63 i van superar la seva pròpia marca de 3:50.40, que tenien des del 2019. Austràlia es va emportar la medalla de plata amb 3:53.11 i la Xina, la de bronze amb 3:53.23.

El relleu 4x100 m estils masculí va portar espectacle i emoció a la piscina de La Défense Arena, amb una gran lluita entre la Xina, els Estats Units i França, que es van anar alternant en el primer lloc. El títol i la medalla d'or va ser per als xinesos, amb 3:27.46, que van remuntar un segon en l'estil lliure final als nord-americans gràcies a un increïble parcial de 45.92 de Pan Zhanle, el campió olímpic individual de 100 m lliure. Els Estats Units van ser segons amb 3:28.01, i per primera vegada van perdre aquest relleu en els Jocs Olímpics. França, amb Léon Marchand fent l'estil de braça, va acabar tercer amb 3:28.38, i l'occità no va poder sumar la seva cinquena medalla d'or. ■

Finals

HOMES

1.500 m lliure	
1r. B. Finke (Estats Units)	14:30.67
2n. G. Paltrinieri (Itàlia)	14:34.55
3r. D. Wiffen (Irlanda)	14:39.63

4x100 m estils	
1r. Xina	3:27.46
2n. Estats Units	3:28.01
3r. França	3:28.38

DONES

50 m lliure	
1a. S. Sjoestroem (Suècia)	23.71
2a. M. Harris (Austràlia)	23.97
3a. Z. Yufei (Xina)	24.20

4x100 m estils	
1r. Estats Units	3:49.63
2n. Austràlia	3:53.11
3r. Xina	3:53.23

La més ràpida

Sjoestroem, de 30 anys, guanya els 50 m lliure i fa el doblet, ja que també va ser la campiona dels 100 m lliure

Golf. El número 1 del món i guanyador del Master revalida el triomf dels EUA a Tòquio i David Puig és 40è per un mal desenllaç final

Scottie Scheffler, l'or que el fa ser llegenda

B.S.
PARÍS / GIRONA

Scottie Scheffler (1996) va revalidar la victòria dels Estats Units en el torneig olímpic masculí, que a Tòquio va ser per a Xander Schauffel (1993). Scheffler lidera el rànquing mundial i perquè a Le Golf National de Guyancourt sumava la seva setena victòria aquest any, entre les quals destaca el Master.

Scheffler va acabar amb 265 cops (-19), amb el britànic Tommy Fleetwood amb 266 i el japonès Hideki Matsuyama amb 267 completant el podi. Jon Rahm acabaria cinquè empatat amb el nord-irlandès Rory McIlroy (269, -15), i darrere seu el francès Victor Perez. El basc disposava de 4 cops d'avantatge quan havia fet 10 forats.

David Puig (La Garriga, 2001) tancava el seu debut en el lloc 40è, després de completar l'última jornada amb 75 cops, 4 per sobre el par. El vallesà va cedir 17 llocs en el darrer recorregut, malgrat començar amb tres *birdies* seguits que el deixaven -4 (-9 en tot el torneig). Tres cops la pilota a l'aigua en el forat 15, el desencadenant amb un *doble bogey* en l'últim. ■

Gimnàstica. La delegació del gegant asiàtic aconsegueix pujar a dalt del podi i Algèria sorprèn aconseguint una medalla històrica

La Xina es treu l'espina amb un or en anelles

C.J.
GIRONA / PARÍS

La gimnàstica artística no va deixar ningú indiferent. En les finals masculines d'anelles i salt, la Xina va aconseguir treure's l'espina i l'atleta Yang Liu es va penjar l'or en anelles en un podi que van completar el seu compatriota Jingyuan Zou i el grec Eleftherios Petrounias. En la final de salt, el filipí Carlos Edriel Yulo va aconseguir el seu segon or d'aquests jocs quedant al davant de l'armeni Artur Davtyan i del britànic Harry Hepworth.

En la final de paral·leles, l'algeriana Kaylia Nemour va fer història aconseguint l'or i convertint-se en la primera atleta del continent africà que aconsegueix medalla en gimnàstica. El podi el van completar la xinesa Qiyuan Qiu i l'americana Sunisa Lee. ■

PARÍS EN JOC

Vicenç Batalla

El Iúrtxenko de Biles després d'una baralla en zona mixta

No havia estat encara al Bercy Arena, on es disputa la gimnàstica artística abans no hi arribin els gegants del bàsquet. Hi havia la final individual femenina de salt sobre cavall, amb l'estel·lar Simone Biles. Però abans havia de seguir per a la SER l'espanyol nascut a la República Dominicana Ray Zapata, que a Tòquio havia estat plata en l'exercici de terra. I aquí explicaré les coses no tan boniques d'aquesta feina del periodisme esportiu que passen a la zona mixta en les primeres declaracions de l'atleta.

A Zapata el va penalitzar una lleugera sortida de pista i només va ser setè. Quan vaig arribar a aquesta zona mixta, un altre company de ràdio ja em va avisar de les dificultats de connectar amb l'aparell Quantum per als directes. Hi van anar arribant altres periodistes i l'única solució per assegurar el directe era passar directament el meu mòbil, que sí que tenia cobertura, al gimnasta de Santo Domingo. Però un d'aquests altres periodistes (me n'estalviaré el nom) em negava el torn i em va acabar dient maleducat quan vaig passar el mòbil a Zapata. I la conversa des de l'estudi es va allargar gairebé cinc minuts, perquè havien trucat al català Gervasi Deferr, doble campió olímpic. L'organització ens va amonestar a la ràdio a causa del temps.

Simone Biles ■ EFE / S. GUTIERREZ

I jo vaig comprovar que, en aquesta zona mixta, es juga un altre partit en què no hi ha amics malgrat estar coneixent bons companys. La compensació d'aquest incident va ser arribar a veure en directe just després el setè or olímpic que acumula l'estatunidenca Biles, amb el seu increïble Iúrtxenko doble salt carpat Biles II.

BREUS

WATERPOLO

A quarts amb ple de victòries. a selecció espanyola, amb onze catalanes, va certificar contra Itàlia (11-13) el ple de victòries i de punts amb una fase de grups olímpica immaculada. Un full de resultats per afrontar amb optimisme l'encreuament de quarts de demà contra el Canadà. Tot i que arribaven a la cita amb els deures fets i amb el primer lloc de grup assegurat, les de Miki Oca no van especular amb el resultat, van portar la iniciativa des del primer quart i van controlar les embranzides del conjunt italià, molt més necessitat de punts. ■ X.A.

CICLISME

Faulkner, campiona. Kristen Faulkner (EUA) és la campiona olímpica de ruta amb el triomf en una cursa amb 157,6 km i 1.700 m D +, marcada per la caiguda a l'entrada a París i quan Mireia Benito es veia tallada. La corredora de Homer, Alaska (1992), ni tan sols havia de disputar la cursa perquè la seva especialitat és a la pista en la modalitat de persecució i, sabent-se inferior en un esprint, acabaria arribant amb 58 segons de coixí.Mireia Benito entraria a 10:57, en el lloc 63. ■

TRIATLÓ

A l'hospital després de la prova al Sena. La triatleta belga Claire Michel va ser hospitalitzada després d'haver estat infectada amb el bacteri *E. coli*. La seva participació en el triatló individual de dimecres, amb la prova de natació al riu Sena –amb polèmica per la qualitat de l'aigua–, en podria ser la causa. L'equip belga es va retirar de la prova de relleus mixtos, que es fan aquest matí. Hi participa Anna Godoy amb Espanya. ■

CAIAC CROS

Travé, eliminat. Miquel Travé va quedar eliminat de la fase final en caiac cros, en quedar quart de la seva sèrie –es classificaven els dos primers. ■

Hoquei herba. La selecció espanyola masculina supera Bèlgica i torna a la semifinal d'uns Jocs per primer cop des del 2008

Llicència per somiar

2 Bèlgica
3 Espanya

BÈLGICA: Vanasch; nan Doren, van Aubel, Boccard, de Kerpel, Hendrickx (1), Denayer, de Sloover (1), Kina, Wegnez i Onana Alima -onze inicial-, Stockbroekx, Dohmen, Luypaert, Boon i van Dessel.

ESPANYA: Calzado; Alonso, Bonastre, Gisper, Cunill, Basterra (1), Clapés, Reyné (1), Miralles (1), Menini i Rodríguez -onze inicial-, Vilallonga, Recasens, Vizcaíno, de Ignacio-Simó i Font.

PARCIALS: 0-0, 0-0, 1-1 i 2-3.

ÀRBITRES: Gabriel Labate (Argentina) i Jonas van't Hek (Països Baixos). Targeta verda a van Dessel al 26'.

B. S.
COLOMBES / GIRONA

La selecció espanyola masculina, amb 10 catalans, és el *matagegants* del torneig perquè després de superar la vigent campiona del món, Alemanya, per 0-2, va eliminar l'or a Tòquio, Bèlgica, en els quarts de final. El rival demà a semifinals serà l'últim amb qui va perdre per 5-3 en el partit que tancava la fase de grups, els Països Baixos, que van capgirar un 0-2 als de Max Caldas i que ahir van eliminar Austràlia (2-0).

Espanya no hi arribava des que fa 16 anys va guanyar la plata –1-0 en la final contra el conjunt germànic– i, amb un penal córner en contra amb el temps esgotat, va superar el defensor de l'or olímpic per cinquè cop. Ho havia fet el 2008 contra Austràlia a semifinals (3-2), contra Alemanya en la fase de grups el 1976 (4-1) i el 1996 (1-0) i en el partit pel cinquè lloc el 1992 contra la Gran Bretanya (2-1).

Chefo Basterra en el minut 40 va desfer l'empat però en el següent atac belga Arthur de Sloover va empatar a 1. Marc Reyné a 5:55 per acabar el partit va aprofitar la passada de Gerard Clapés per fer pujar l'1-2 i la campiona olímpica va apostar per jugar sense porter a 4:32. Bèlgica desaprofitaria el seu quart penal córner 4:18 i, en l'u contra u de Reyné a 3:58, el jugador del Polo va forçar el segon d'Espanya; transformat per Marc Miralles (1-3). Alexander Hendrickx a poc menys de 3 minuts va escurçar la diferència en el cinquè intent i, amb el temps esgotat, la selecció belga encara en tindria un altre que aturaria Calzado. ■

Tennis. El serbi Novak Djokovic, de 37 anys, sotmet Carlos Alcaraz (7-6 i 7-6) i puja a dalt de tot del podi

L'or més anhelat

C. Julià
GIRONA/PARÍS

L'experiència és un grau. Novak Djokovic ho va demostrar ahir aconseguint la medalla d'or en la final de tennis individual masculí als 37 anys i aconseguint el títol que el reafirma com un dels tennistes més importants de la història.

L'edat no li va pesar, al serbi, que va tenir un altíssim percentatge de primers serveis (74%), fet que va aprofitar per mantenir a ratlla un Carlos Alcaraz més nerviós i dubitatiu de l'esperat. Djokovic va esclatar en llàgrimes i va acabar el partit agenollat a sobre la pista, tremolant, després d'aconseguir segurament el títol que més desitjava.

Era la darrera oportunitat que tenia el balcànic d'aconseguir aquesta medalla d'or, que perseguia des de l'any 2008 als Jocs de Pequín, i no la va desaprofitar (7-6 i 7-6). Alcaraz va perdonar fins a vuit boles de *break* en el primer set i, tot i algunes espurnes de joc brillant, mai va aconseguir tenir la regularitat necessària per treure el seu rival del partit.

Els Jocs de París consagren una pàgina més del llegendari palmarès de Djokovic (24 grans eslams, 7 finals ATP, 99 títols ATP, i una medalla de bronze i una d'or olímpiques) i alhora probablement marquen un abans i un després d'una era del tennis. La capital francesa ha vist el comiat del britànic Andy Murray i l'ocàs del mallorquí Rafael Nadal, posant pràcticament punt final a dues dècades d'excel·lència tennística dels anomenats *fantastic four* (Federer, Djokovic, Murray i Nadal).

La de plata és la segona medalla de l'equip espanyol en tennis, després que la parella formada per Sara Sorribes i Cristina Bucs aconseguís el bronze en dobles en derrotar la parella txeca formada per Karolina Muchova i Linda Noskova en dos sets (2-6 i 2-6).

Novak Djokovic, durant el partit, ahir ■ JUANJO MARTÍN/EFE

La dada

S'ha convertit en el jugador més veterà que aconsegueix una medalla d'or, als 37 anys

Handbol. L'equip de Ribera guanya al límit i jugarà els quarts de final contra Egipte

Aleix hi posa llum

32 Espanya
31 Croàcia

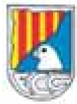
ESPANYA: Pérez de Vargas, Tarrafeta (4), Dani Dujshebaev (3), Álex Dujshebaev (2), Serdio (2), Odriozola (4) i Dani Fernández (2) -equip inicial-, Sánchez-Magallón (1), Maqueda (1), Corrales, Garciandia (1), Casado (1), Aleix Gómez (5) i Javi Rodríguez (6).

CROÀCIA: Kuzmanovic, Duvnjak, Martinovic (6), Lucin, Nacinovic (3), Sostaric (4) i Mihic (2) -equip inicial-, Klarica (7), Srna (6), Cindric (1), Sipic (2), Sarac i Grahovac.

PARCIALS CADA 5 MINUTS: 3-3, 8-4, 9-8, 12-9, 17-12, i 20-15 (descans); 20-18, 23-20, 25-22, 28-25, 29-27 i 32-31.

ÀRBITRES: Horacek i Novotny (txecs). Van excloure dos minuts Sánchez-Magallón, Maqueda, Mihic (2), Nacinovic, Sipic, Sostaric (2).

COMENTARI: Alemanya-França, Noruega-Eslovènia, Dinamarca-Suècia i Espanya-Egipte. Són els quarts de final (dimecres) de l'handbol masculí dels Jocs, i queden així gràcies a l'aparició d'Aleix Gómez, que va marcar el gol del triomf espanyol contra Croàcia quan faltaven quatre segons (32-31). L'empat també hauria classificat l'equip de Jordi Ribera -Croàcia els havia de guanyar per eliminar-los-, però amb el peatge de jugar contra Dinamarca, que ha guanyat tots els partits. La productivitat d'Aleix en tota la segona meitat -i la seva aparició al final- va ser una de les claus, com també les 14 aturades de Gonzalo Pérez de Vargas. L'equip dirigit pel sarrianenc Jordi Ribera, amb els catalans Ian Tarrafeta, Aleix Gómez i Dani Fernández, va haver de patir fins al final.Croàcia va començar molt bé la segona part (20-18) i els espanyols van tardar set minuts a marcar, mitjançant Aleix des dels 7 metres. L'extrem blaugrana en va transformar dos més per agafar aire (26-23). Però els balcànics s'anaven enganxant (28-27, a 7 minuts del final). Ian Tarrafeta va fer dos gols de molt valor,. Però Croàcia no es va rendir i va marcar l'empat (31-31) quan faltaven 17 segons. ■

FEDERACIÓ CATALANA DE COLOMS ESPORTIUS

Còrsega, 681, entl. 3a
08026 BARCELONA
Tel. 93 436 22 03 – Fax 93 456 61 61

NIF: Q-5855018-G
Inscrita amb el núm. 1433 al
Consell Català de l'Esport de la Generalitat de Catalunya

CONVOCATÒRIA D'ASSEMBLEA GENERAL DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE COLOMS ESPORTIUS

Barcelona, 5 d'agost de 2024

Mitjançant aquest anunci es procedeix a la convocatòria de l'ASSEMBLEA GENERAL d'aquesta Federació Catalana, que tindrà lloc en el domicili de la mateixa, carrer Còrsega, 681, entl. 3a, el proper **dia 12 de setembre de l'any en curs, 2024,** a les 18:30 h en primera convocatòria i **a les 19:00 h** en segona convocatòria, per tractar i decidir sobre els assumptes que integren i constitueixen l'**ORDRE DEL DIA** que tot seguit es relaciona:

Primer. Convocatòria d'eleccions per a la Junta Directiva de la Federació per al dia **14 d'octubre de 2024, a les 19:00 h.**

Segon. Aprovació del procediment i del calendari electoral a seguir.

Tercer. Nomenament dels membres de la Junta Electoral.

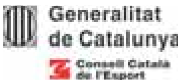
Quart. Redacció, lectura i aprovació de l'acta de la reunió.

Es recorda que la representació dels Clubs amb dret d'assistència a l'Assemblea recau en la persona del seu President amb càrrec vigent o, en cas d'impossibilitat, mitjançant l'atorgament de representació conferida, de conformitat amb la legalitat i els estatuts federatius.

Atentament,

Signat: Juan Lozano Camacho. President de la FCCE

Amb el suport de la:

837967-1285716L

SEGON DE CORDA

Marc Salgas

El naixement de l'alpinisme

La del Mont Blanc (4.808 m) és una d'aquelles ascensions alpinístiques que han quedat banalitzades erròniament a causa de la massificació. És cert que la seva ruta normal no planteja, ni de bon tros, reptes tècnics d'envergadura i que per a un alpinista experimentat i en bon estat de forma pujar-hi és bufar i fer ampolles. Però són molts els que tenen la mania de saltar-se etapes en el seu progrés com a alpinistes i fan front al gegant dels Alps abans d'hora per "fer currículum". Al cap i a la fi, parlem d'un cim que voreja els 5.000 metres, cota en què ja es pot patir el mal d'altura i on poden tenir lloc fortes tempestes associades a l'alta muntanya. A més, la ruta normal per l'aresta de Goûter presenta perill de caiguda de pedres durant el tram de pujada fins al refugi del mateix nom (3.800 m) i, a partir de la glacera, és necessari l'ús de material de seguretat a causa de les esquerdes amagades sota la neu, que pot cedir pel pes d'una persona.

La massificació del Mont Blanc –segons xifres d'abans de la pandèmia, més de 20.000 alpinistes de mitjana intentaven escalar-lo cada any– va dur les autoritats franceses a moure fitxa per regular l'accés a la muntanya. Van prohibir-hi la pernoctació en tendes –sota amenaça de multa de fins a 300.000 euros– i van equiparar la quota d'alpinistes diària al nombre de places dels refugis de les diferents rutes (264), als quals només es pot pernoctar amb reserva prèvia.

A diferència d'ara, el 7 d'agost del 1786 segurament només Jacques Balmat i Michel-Gabriel Paccard van aventurar-se pels pendents nevats del Mont Blanc. Havien respost a la crida del científic Horace-Bénédict de Saussure, que, amb la motivació de comprovar si la pressió atmosfèrica es reduïa amb l'altitud, oferia una recompensa econòmica als primers que escalessin el sostre dels Alps. Balmat, guia de Chamonix i mineralista, havia fet dos atacs previs que van acabar en fracassos. El primer, en solitari, el juliol del 1786, i el segon, només uns dies després, amb un grup de cinc persones més.

En baixar de la muntanya, Balmat va tenir coneixement que el metge Michel-Gabriel Paccard, veí com ell de Chamonix, anhelava el mateix objectiu. Ho havia intentat el 1783 i el 1784, però tampoc no va tenir èxit. Balmat i Paccard es van entendre i van atacar la muntanya plegats. La tarda del 8 d'agost del 1786, després de superar no poques dificultats, van aconseguir trepitjar el cim, on van passar mitja hora i on Paccard, equipat amb un baròmetre, va confirmar la teoria de la reducció de la pressió amb l'augment de l'altitud. Com si d'una pel·lícula de Hollywood es tractés, l'èxit de l'expedició va quedar reblat amb la història d'amor entre Balmat i la germana de Paccard, que es van acabar casant.

Amb aquella escalada, a més, es donava per inaugurat l'alpinisme modern, pràctica que fa referència a l'ascensió dels cims alpins però que finalment ha donat nom a tota l'activitat, independentment del lloc on es porti a terme. Per cert, un any després d'aquella ascensió, el mateix De Saussure, acompanyat de Balmat i d'una quinzena de persones més, va tenir l'oportunitat d'arribar al Mont Blanc, on va calcular la seva altitud aproximada. ■

Estàtua de Jacques Balmat, assenyalant el cim del Mont Blanc a Horace-Bénédict de Saussure, a Chamonix ■ JEAN-POL GRANDMONT

OPINIÓ

Pau Víctor ha de ser l'alternativa

Pau Víctor s'està convertint en la gran sensació d'aquesta pretemporada en terres nord-americanes. El santcugatenc n'ha tingut prou amb una setmana per demostrar que pot tenir cabuda al primer equip blaugrana. El jove atacant ha marcat tres gols en dos partits, i no contra qualsevol rival: el Manchester City i el Real Madrid. No hi ha cap dubte que porta el gol a les venes. Procedent del Girona a canvi d'uns 3 milions d'euros, és el primer fitxatge de l'era Flick, i pot ser un dels que generin més il·lusió i alegries aquest curs. En els primers amistosos no es poden treure grans conclusions, però les pinzellades que ens ha deixat conviden a l'optimisme. Pau Víctor va pel camí de seguir els passos de Fermín López.

Una situació que contrasta amb la de Vitor Roque, desaparegut fins ara. El brasiler pot ser un dels grans fracassos de la direcció esportiva, que va optar per incorporar-lo pagant 30 milions fixos, i 31 més de variables. Una quantitat ingent de diners per un futbolista que no va convèncer Xavi ni ara Hansi Flick. La porta de sortida la té ben oberta.

Veient ara les actuacions de Pau Víctor, encara es fa més difícil entendre les decisions que s'han pres respecte al davanter centre que hauria d'acompanyar Lewandowski i créixer al seu costat. El futbolista català ha guanyat clarament la partida al brasiler, i ha de ser l'alternativa en l'atac blaugrana. Abans de fitxar, sempre s'ha de mirar a casa.

Marta Escubós

L'ESPORTIU
C/ Falgàs, 13. 17005. Girona
Tel: 972 186 400.
info@lesportiudecatalunya.cat
Dipòsit Legal: GI-680-2014
Amb el suport: Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
EDITA: HERMES COMUNICACIONS SA.
PUBLICITAT: EDU CIURANA.
DIRECTOR XEVI MASACHS I PERACAULA.
DIRECTOR ADJUNT JOAN MARTÍ.

EL REI DE LA RAJOLA.COM
Porcellànic
13.95 € m² +IVA
INTERIOR
EXTERIOR
14.95 € m² +IVA